El 'village' de Bercy

PASSEJANT PER ... / JOSEPA BLANCH

París (III)

Als voltants de Nadal, als Champs Elysées, hi ha milers d'avets i paradetes amb artesania o menjar de tot el món, que et fan badar i et fan oblidar del fred

Llegint l'excel·lent article de Gregorio Morán, *París, una ciudad necesaria*, a la seva pàgina de cada dissabte a *La Vanguardia*, vaig acabar de confirmar els motius de la meva fascinació per Paris. Formo part d'una generació que fins que no creuàvem els Pirineus, normalment en cotxe atestat de gent i maletes, no ens semblava que érem una mica lliures i el punt àlgid d'aquesta llibertat era Paris.

Recordo perfectament la meva primera estada a la veïna capital. Em vaig llevar d'hora, la ciutat era deserta, en silenci. Vaig anar fins a la riba del Sena, m'allotjava al Quartier Latin, i Nôtre Dame em va semblar el més meravellós que mai havia vist. Em delia per veure-ho tot, cinema, teatre, museus. Voltar pels carrers, sense rumb, *flâner,* meravellosa paraula francesa que sintetitza perfectament la idea més correcta de vagarejar gaudint de l'entorn, però no amb mandra, més aviat pausadament i amb avidesa de coneixement, era per a nosaltres una necessitat, un alenar d'aire pur, nou, net, sense traves, sense problemes. Fins i tot un acte tan lliure com el de pensar es feia amb més tranquil.litat, allà tot era permès, s'esvaïen les pors, es podia parlar sense necessitat de justificar-se. Cadascú tindrà la seva experiència personal, íntima i intransferible, difícil de comprendre per a molts, difícil d'explicar, perquè està lligada a una època històrica força complicada, sobretot quant a llibertats individuals.

Amb tristesa, m'assabento que fa pocs dies que ha mort Jean Ferrat, cantautor francès que, per a mi, igual que Georges Brassens, Jacques Brel o Georges Moustaki, eren un referent de cultura, denúncia, pau i llibertat. Quantes voltes al meu tocadiscs d'agulla va fer el seu meravellós *Jean Ferrat chante Aragon!* Encara ara taral·lejar les seves cançons em porta bells records d'un temps, ja passat, però que, sortosament, va marcar la meva vida i encara hi és molt present.

Bitllets d'avió bescanviats per punts, va ser el cop de sort per poder tornar a Paris. L'avió d'anada, d'Air France, era molt petit. Drets al passadís, no s'hi cabia, es tocava el sostre. L'equipatge, de mà, el vam portar en un seient lligat com si fos un passatger, anàvem vint persones, un divendres al matí, en horari de vol regular, és força estrany. El nom de l'avió era *Bombarder* i, en realitat, degudament aprovisionat, hauria servit més per volar en alguna missió d'estat que no pas per transportar viatgers. Malgrat tot, vam aterrar amb total normalitat i, essent tan pocs, la sortida va ser molt ràpida i vam poder començar a gaudir del cap de setmana molt aviat.

Al Grand Palais, l'exposició *Renoir au XXe. Siècle*. Pintor molt lligat al corrent impressionista, sovint se'l considera un dels pioners, es va allunyar dels combats de l'impressionisme, com ell anomenava el moviment al voltant del 1880, per buscar noves formes de creativitat, les quals defineixen l'estil dels seus últims trenta anys d'obra, realista, però sense mostrar-hi els conflictes del món modern. De temperament inquiet, sempre clàssic i lliure, decoratiu i personal, aquesta etapa, exposada en aquesta mostra, està dominada pel retrat i el nu femení. Formes arrodonides, suavitat en el color, mirades amoroses, somriures plàcids, els seus retrats infonen dolçor, tendresa, benestar. L'influx d'aquest mestre sobre Matisse o Picasso es palesa als quadres d'aquests dos pintors extrets de *Les Baigneuses*, també exposats. Allà mateix es projecta una pel-lícula muda i en blanc i negre, on podem veure Pierre-Auguste Renoir els darrers anys de la seva vida. En cadira de rodes i amb les mans totalment deformades, feia molts anys que patia d'artritis, admira i sorprèn veure com un home amb tantes dificultats pintava tan i tan bé. Ens preguntem si aquesta petita cinta podria ser un assaig casolà del seu fill, el gran director de cinema Jean Renoir. No n'hi havia informació.

Estem als voltants de Nadal, i els Champs Elysées són un parc temàtic d'aquestes diades. Milers d'avets, adornats amb garlandes i nevats expressament, ressegueixen tota aquesta llarga avinguda. Paradetes amb artesania o menjar de tot el món et fan badar i no t'adones del fred. Les que tenen més èxit són les que venen vi calent. Gorres, bufandes i guants també tenen molta acceptació. Fem una volta de nit per veure l'esplèndid enllumenat. De tota manera, es nota la crisi, només aquesta zona està il·luminada i guarnida. La gran *noria*, al començament del Jardin des Tuilleries, posa el punt i final als ornaments.

Arribem en metro a la Gare de l'Est. Precioses, la majoria d'estacions de tren de Paris. Per la vorera i travessant ponts, caminem tot el Canal St. Martin. Ara, zona de moda, està atapeïda de botigues, restaurants i cafès amb encant. Clàssics edificis parisencs, amb magnífiques voltes a les finestres de l'entresol, més

Opéra Garnier

modestos que a les grans places i avingudes, però no menys elegants, emmarquen tot aquest recorregut. A l'Hôtel du Nord, al Quai de Jemmapes, el temps s'atura. Lloc immortalitzat per Marcel Carné al seu preciós film, conserva encara l'encant dels inicis del segle XX, quan era posada de passavolants, ja fossin mariners d'aigua dolça, obrers o dones de la vida. La façana, restaurada, però igual que la de la llegenda de la qual forma part, ens dóna pas a un espai tranquil i acollidor. Prendre un cafè, tot fullejant algun llibre de la seva biblioteca, és un perfecte descans per reprendre la passejada.

Anem fins a Bercy, a visitar els antics cellers de vi de St. Emilion. Zona de vianants, bonica de passejar, ara s'ha transformat en lloc comercial i d'esbarjo. Un petit museu evoca les antigues feines dels pagesos en aquest barri, abans, als afores de la ciutat.

A l'altra banda del riu, es veu la nova biblioteca. Quatre edificis enormes i de gust dubtós conformen la Bibliothèque de France. Són construccions recents que s'alcen en aquest districte, allunyat del centre i una mica perduts en l'espai. Potser pel fet de ser festiu, ni el transport públic era fàcil. Malgrat això, molta gent jove feia cua esperant l'hora d'obertura. Sembla ser que aquestes biblioteques estan molt ben documentades i tècnicament són molt útils.

Ens allunyem de la gentada que volta pels Grands Boulevards per fer les compres de Nadal als grans magatzems. És l'hora de dinar i arribem a La Madeleine. Els ulls ens fan entrar a Fauchon a badar, se'ns fa la boca aigua, quantes *delikatessen* i *mignardises.* Els preus ens fan tornar a la realitat, sortim sense haver comprat.

Prenem un cafè sense presses, busquem un racó nou, sopem a un *bistrot* encantador, mirem aparadors, tornem a St. Germain, visitem museus petits, resseguim galeries i antiquaris, remenem prestatges a les llibreries, passegem per la Place des Vosges, retratem l'edifici de l'Opera, veiem un clàssic a La Comèdie, en fi, gaudim de la ciutat estimada, conscients que ens queda molt per conèixer, per saber. Estem segurs que aviat qualsevol esdeveniment servirà d'excusa per poder tornar.

MONISTROL
CINE FOTO
Fotografia - Cinema
Passeig de la Plaça Major, 4
SABADELL